

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: I. I.**, zastoupen JUDr. Martou Čihákovou, advokátkou, se sídlem Masarykova 43, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 9. 2004, č. j. 40 Az 13/2004 - 19,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátce JUDr. Martě Čihákové, **se určuje** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1075 Kč. Odměna bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 40 Az 13/2004 - 19 ze dne 14. 9. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 38/CU - 09 - 09 - 2004 ze dne 10. 5. 2004, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v doplnění formálně podané kasační stížnosti namítá, že v řízení o udělení azylu nemohl v rámci pohovoru, který s ním byl veden, komunikovat ve své mateřské řeči, nebyl mu řádně zajištěn tlumočník, a tím byla omezena jeho možnost podrobně rozvést důvody, které jej vedly k rozhodnutí odejít ze země původu. Stěžovatel dále namítá, že jsou v jeho případě dány důvody pro udělení politického azylu, přitom poukazuje na výhrůžky, jichž se mu v zemi jeho původu pro jeho angažovanost dostalo. Současná situace v zemi stěžovatelova původu nezajišťuje stěžovateli dostatek bezpečí a stěžovatel požaduje přezkoumání splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Dále stěžovatel namítá splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný se jím uváděnými důvody z tohoto pohledu nezabýval. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá o přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný nepovažuje kasační stížnost za důvodnou, trvá na důvodné aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, kasační stížnost však považuje za natolik vadnou, že navrhuje její odmítnutí.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel požádal o udělení azylu poté, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění z České republiky, v níž pobýval nelegálně. Stěžovatel neuvedl v průběhu řízení žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly jeho politické angažovanosti, uváděl, že měl potíže s přítelem dívky, s níž se začal stýkat. Stěžovatel byl napaden, útočníci po něm žádali peníze a vyhrožovali mu. Žalovaný stěžovatelem uváděné důvody posoudil tak, že stěžovatelovu žádost shledal nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť stěžovatel dle jeho názoru neuvedl žádnou skutečnost, jež by svědčila tomu, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že toto rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, ve které požadoval přezkum otázky splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud žalobu zamítl, přitom se vyslovil k omezenému přezkumu neudělení azylu z humanitárních důvodů při aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a uvedl, že posuzovat tuto otázku v souladu s požadavkem stěžovatele uvedeným v žalobě mu nepřisluší. Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), byla podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem vzešel (§ 102 s. ř. s.).

Pokud jde o uplatněné kasační důvody, a tedy i přípustnost kasační stížnosti, pak o ní Nejvyšší správní soud uvažil takto: námitka porušení stěžovatelových procesních práv nezajištěním tlumočníka při pohovoru, který byl se stěžovatelem veden, neodpovídá žádné z námitek, kterou stěžovatel uplatnil již v řízení před krajským soudem, a podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je v této části kasační stížnost nepřípustná. Stěžovatel totiž nemůže námitky proti žalovanému uplatnit až v řízení o kasační stížnosti bez toho, že by je řádně uplatnil již v žalobě proti jeho rozhodnutí. Neuplatnil-li je před krajským soudem, nemůže je tedy přípustně uplatnit nyní před Nejvyšším správním soudem.

Pokud jde o námitku splnění podmínek pro udělení politického azylu, tu Nejvyšší správní soud podle obsahu dovodil, že stěžovatel míří na nedůvodnou aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť má za to, že byl v zemi svého původu pronásledován. Ani tato

námítka však neodpovídá žádné z těch, která by byla uplatněna již před krajským soudem. Požadoval-li stěžovatel v žalobě přezkum „zejména“ důvodů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neznamená to, že by měl být přezkum rozhodnutí žalovaného uskutečněn automaticky v celém rozsahu, neboť soud je tu vázán rozsahem přezkumu, jak je v žalobě výslovně vymezen (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Proto nebylo důvodu, aby se krajský soud zabýval otázkami jinými, než které stěžovatel v žalobě uvedl, správně se však, chtěl-li si předně řádně vymežit míru přezkumu otázky neudělení azylu z humanitárních důvodů, musel zabývat důvodností aplikace § 16 odst. 1 písm. g) s. ř. s. Právě důvodnost aplikace tohoto ustanovení byla pro vymezení míry přezkumu otázky humanitárního azylu určující. I Nejvyšší správní soud se tedy touto otázkou při posuzování námítky směřující k tomu, že se žalovaný nezabýval otázkou humanitárního azylu, nyní musí zabývat; v této části je tedy kasační stížnost přípustnou.

Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti a z řádně uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel (v tomto případě stěžovatel) neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Pokud stěžovatel v průběhu správního řízení setrval na konstataci důvodů, pro které o azyl požádal, směřujících k legalizaci pobytu v České republice, a na poukazu na své potíže s přítelem dívky, s níž se stýkal, a na související potíže se soukromými osobami, které stěžovateli vyhrožovaly a požadovaly po něm peníze, pak tato tvrzení objektivně nesvědčila o tom, že by mohl být v zemi svého původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani že by měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Stěžovatel neuvedl, že by hodlal uplatňovat politická práva, že by mu v tom bylo bráněno a že by dokonce byl za jejich uplatňování pronásledován. To tvrdí poprvé až nyní v kasační stížnosti a k těmto skutečnostem nyní nelze přihlédnout (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel rovněž nepoukazoval na skutečnosti, které by jakkoli mohly odůvodnit jeho případné obavy z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. V takovém případě tedy byly důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Posoudil-li tuto právní otázku Krajský soud v ústí nad Labem shodně se žalovaným, pak v tomto jeho posouzení Nejvyšší správní soud nezákonnost neshledává. Dospěl-li přitom krajský soud k závěru, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla důvodná, neměl se samostatně zabývat splněním podmínek podávaných z § 12 až 14 zákona o azylu. Pokud totiž nebyly s ohledem na stěžovatelova tvrzení učiněná v průběhu správního řízení samostatně posuzovány důvody podle § 12 zákona o azylu, toliko bylo shledáno, že stěžovatel neuvedl ničeho, co by svědčilo o tom, že by byť jen mohl být vystaven pronásledování, jak má na mysli § 12 zákona o azylu, což je závěr pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu dostačující, nebylo důvodu posuzovat splnění podmínek podávaných z § 14 zákona o azylu, a krajský soud tak ani nečinil. Pro rozhodování žalovaného o udělení azylu z důvodu předvídaného v § 14 zákona o azylu je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu

podle § 12 zákona o azylu. Tyto důvody však při zamítnutí žádosti s odkazem na § 16 odst. 1 písm. g) zákona samostatně zjišťovány nejsou, a proto krajský soud nepochybil, pokud se jimi vůbec nezabýval.

Nejvyšší správní soud tedy na základě shora uvedeného uzavírá, že kasační stížnost není důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 11. 2004, č. j. 40 Az 13/2004 - 27, ustanovena zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokátka JUDr. Marta Čiháková. Té Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za uskutečnění jednoho úkonu právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, společně s jedním režijním paušálem podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky – celkem tedy 1075 Kč. Z obsahu spisu totiž uskutečnění jiného úkonu právní služby nevyplývá a ustanovená advokátka k výslovné výzvě Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2005 žádné úkony právní služby, jež by uskutečnila, nespecifikovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. prosince 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu